

16 september 2019- 22 weken oud

Kleine jongens worden groot

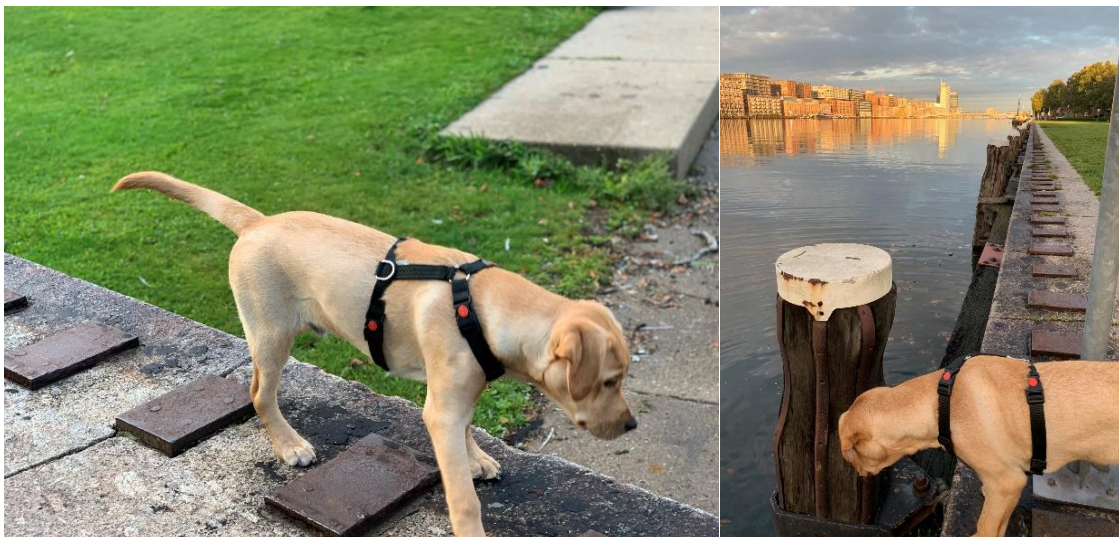
Zo ook jij lieve Duuk, wat groei je toch enorm snel!

Je bent je melktandjes aan het wisselen voor mooie stevige tanden en kiezen. Gelukkig komen ze tot nu toe keurig op hun plek te zitten. Je lijkt er niet heel veel last van te hebben. We zorgen natuurlijk voor voldoende knauwspul dat je gretig soldaat maakt. Ik stapte met mijn blote voet op iets hards en scherps, en dat bleek een melktandje. Zo hebben we ook nog 2 kiesjes gevonden. We bewaren ze in een laadje. Gewoon, omdat we ze niet weg kunnen gooien.

Wel fijn hoor, want zo'n melkgebitje bestaat uit van die gemene scherpe mesjes, die overal inhaken en snijden. Ik heb al menig gat gedicht in broeken, knuffels, theedoeken, kussens, sokken...

Met je poten die als een gek de lucht in groeien word je een echte slungel. Je moet je bewegingen steeds weer aanpassen aan je groeiende en veranderende lijf, en dan struikel je soms over je eigen poten.

Helaas loop je graag vlak langs het randje van de kade langs het IJ. Je gluurt eroverheen en snuffelt aan de bloemen die aan de beschoeiing groeien. Ik hou dan mijn hart vast want een misstap is zo gemaakt, en de kade is hoog en het IJ diep. Steeds aanlijnen wil ik niet want je moet de kans hebben om het zelf te doen, dat is goed voor je zelfvertrouwen. Dus wandel jij gezellig en argeloos op het randje, en ik er naast te hopen dat het goed gaat.

Het is boeiend om de relatie van Zeno en jou te zien groeien en veranderen. Je bent nu groot en sterk genoeg om samen te kunnen stoeien en Zeno lijkt dat ook interessanter te vinden dan zo'n druk

frummeltje dat naar zijn oren hapt. Je kroop altijd onder Zeno door, ondertussen snuffelend aan zijn onderkant. Dat doe je nog steeds maar nu til je Zeno daarmee een beetje op, die dan zijn evenwicht verliest en jullie samen op de grond kletteren. En dan gaat het spel weer door. Genieten!

Wat ons wel verbaast is dat je nog steeds niet wilt zwemmen - want je bent toch echt een lab! Je gaat graag in het water maar alleen met grond onder je poten. Als Zeno een duik neemt om de bal op de halen, ga jij aan de kant flink staan blaffen. Het lijkt dat je ook wilt maar het niet durft. Als Zeno met de bal uit het water komt en zich uitschudt, pak jij gauw de bal. Vervolgens ga je je ook uitschudden, net als Zeno. Zo lief!

We hebben je geprobeerd te verleiden om te zwemmen door zelf in het water te gaan en je te lokken met woordjes, snoepjes, slippers en het tuigje. Dan zwom je per ongeluk een paar slagen om vervolgens weer naar de kant te rennen.

Nou ja, afwachten maar. We hopen wel dat je het gaat doen op enig moment want we willen graag verder met je jacht trainen en dan moet je zwemmen.

Tja, en anders wordt het doggydance – eigen schuld! 😊

Vorige week waren we een weekend op je geboortegrond: De Meinweg. Carine en Alexander organiseerden de tweejaarlijkse terugkomdag voor alle Van Meinweg pups en hun nakomelingen. Het was een geweldige dag! En wat een feest om je hele hondenfamilie bij elkaar te zien! Je hebt gestoeid met je broertjes en zusjes uit het nest. Dat was fijn want jullie waren de jongsten en hebben dezelfde maat dus dat speelt lekker. Ook je moeder, grootmoeder en lieve tantes waren er. Er leek geen zichtbare onderlinge herkenning te zijn, maar jullie weten wel dat je allemaal tot

dezelfde roedel behoort. Dat werd prachtig duidelijk toen er even een andere hond, niet van de Van Meinweg familie, aankwam. Die werd vijandig bejegend door de van Meinweg roedel - terwijl deze anders de vriendelijkheid zelve zijn en zeer gastvrij - net als hun baasjes! Geen vreemde eenden in de bijt dus, interessant hoor.

We verbleven twee nachten in een hotel. Het was je eerste vakantie en we vonden het spannend hoe je je zou gedragen. We hadden een reisbench gekocht maar besloten die toch maar thuis te laten. Hij is nogal groot en we durfden het wel aan met het hekje, je kleedje en je Snuggle. En ja hoor, je voegde je weer heel gemakkelijk in de nieuwe situatie. Het hekje was ook niet eens nodig, je plofte gewoon ergens neer in de hotelkamer – met Snuggle dat wel.

Wat ben je toch een tophond!

Mieke Hassing & Astrid Kerkhoven